

Ljubljanski Zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 4. V Ljubljani, dne 1. malega travna 1897. Leto XVII.

Ahasver pod križem.

In že spet te vidim . . . Nag visiš, razpet,
Na jelovem križu mrtev, tih in bled.
In po cesti prašni gor in doli todi
Mimo tebe ljudstvo vozi se in hodi.
Kaj za vrvež cestni pač se meniš ti!
Nagnjena je glava . . . sklenjene oči.
Večno solnce z neba ti poljublja lica,
Nad glavój brní ti telegrafska žica.
Misli blisk prenaša noč in dan po njej,
Nove, smele misli križem svet naprej . . .
Pomniš Ahasverja? . . . Tamkaj v daljnem mestu
Videl sem v svetišču, slišal te na cesti.
Kakor grom z oblakov grmel glas je tvoj
Med pismav rjeglupih, farizejev roj.
Bičal njih sebičnost, bičal licemerstvo,
Bičal častihlepnost si in praznoverstvo.
Bičal si nadutost, svetohlinstvo, laž, —
Prašal nisi: rob je ali velikaš.
Pal si v borbi s svetom, zelotizma žrtev,
Zlobe in bedaštva, fanatizma žrtev.
Videl žaloigre te sem zadnji čin . . .
Kot zmagalec pal si, mučenik, trpin!
Pomniš Ahasverja? . . . Htel si bil počiti
Tam pred hišo mojo ter si oddehniti.
S križem tvojim bil sem te nerad odgnal —
Ščuvala me na-te besna je druhal!
Brez miru za kazen zdaj po svetu blodim,
Devetnajst sto let že ožigosan hodim.

Često vidim križ tvoj — čudno to drevo;
Zeleneti videl že sem ga lepo.

Cvetje videl često sem na njem dišeče,
Sadje zlato videl sem na njem zoreče.

Potnikov krepčalo z njim se je nebroj,
Ko od težke poti lil jim s čela znoj . . .

Videl pa sem tudi . . . Za vešala tvoja
Skrival svet je često že zločinstva svoja.

Videl sem, kako je vihtel mnog tiran
Križ tvoj kot orožje, kot osebno bran.

S križem je okrutnik tvojim okoreli
Préstol svoj podpiral slabi, prepereli.

In še več sem videl — o, ti modri svet! —
Križ je tvoj grmadam rabil za podnet.

A v imenu tvojem kurili grmade
Njega dni so razni slavni Torquemade.

In v plamenih zgorel mnog je živ svetnik,
Mnog svobodne misli hraber mučenik . . .

S prtom tvojim hteli pa so že zakriti
Solnčno luč resnice modrijani zviti.

Iz železnih žrebljev trdih teh-le treh
Spone so kovali sužnjem v temnih dneh . . .

Ah, vse to sem videl jaz na svoji poti,
Priča bil sem mnogi že človeški zmoti.

Razumeli niso tvojega duha,
Polnega ljubezni tvojega srca.

Pa namestu sprave in miru, ljubezni
Tvoji že učili verniki so jezni

Često, žal, sovraštvo, srd in slepi črt,
Brate drugih misli pa gonili v smrt . . .

Zdavnaj sta umrla, zdavnaj pokopana
Dva sodnika tvoja, Kajfež in pa Ana.

Ni pa izumrl še farizejev rod,
In pismarjev dosti srečam še povsod.

In da tebe pošlje spet na svet Jehova,
Sodili hinavci bržčas bi te znova.

Farizejev zbor bi spet psoval te, vpil —
»Križaj ga!« Pilatu bi s pestmi grozil.

Marko Jugov.

